

Прелюдия

СИГЛЮФБОРДЮР. СРЯДА, 14 ЯНУАРИ 2009

Червеното петно беше като писък в тишината.

Покритата със сняг земя беше толкова бяла и първична в своята чистота, че почти прогони нощната тъмнина. Започнало бе да вали от сутринта, големите, тежки снежинки се сипеха грациозно върху земята. Вечерта снегът спря и оттогава не бе валило.

Навън не се мяркаха много хора. Повечето си стояха у дома, доволни да се радват на времето иззад прозорците. Възможно беше някои да си бяха останали вкъщи заради смъртта в Театралното общество. Приказките се разнесоха бързо и атмосферата натежа от подозрения независимо от наглед мирния вид на градчето. Птица, летяща над него, не би забелязала нищо необичайно, не би усетила напрежението във въздуха, несигурността и дори страха, не и докато не прелети над малката задна градинка в центъра на града.

Високите дървета, обграждащи градината, бяха в зимната си премяна и в тъмнината сенките им напомняха не толкова за тролове, колкото за клоуни, обвити в изяцно бяло от корените до върха, въпреки че тежестта на снега бе превалила някои от клоните им.

От топлите домове и уличните лампи, осветяващи главните улици, грееше приятна светлина. Задната градина изобищо не тънеше в мрак, макар да беше късно.

В тази нощ билата на планините, зацитаващи градчето, бяха почти напълно бели, можеха да се видят и най-високите върхове. Но те сякаш не бяха успели да изпълнят дълга си в тези няколко последни дни, като че ли нещо необяснимо, някаква заплаха се бе прокраднала в градчето, нещо, останало повече или по-малко невидимо до тази нощ.

Тя лежеше в средата на градината като снежен ангел.

Отдалече изглеждаше спокойна.

Ръцете ѝ бяха проснати встрани. Носеше чифт избелели джинси и беше гола от кръста нагоре, дългата ѝ коса бе подредена като корона около главата ѝ върху снега, сняг, който не би трябвало да е в този червен нюанс.

Около нея имаше голяма локва кръв.

Кожата ѝ бледнееше плашещо бързо, придобивайки мраморен оттенък като в някакъв нарочно търсен контраст с изненадващо ярката червенина върху снега около нея.

Устните ѝ посиняха. Плиткото ѝ дишане се учести.

Очите ѝ все още бяха отворени.

Погледът ѝ сякаш бе вперен в тъмните небеса.

А после очите ѝ се затвориха внезапно.

1.

РЕЙКЯВИК. ПРОЛЕТТА НА 2008

Наближаваше полунощ, но все още беше светло. Дните ставаха все по-дълги. Беше онова време от годината, когато всеки нов ден – по-ярък от предишния – носеше със себе си надеждата за нещо по-добро и всичко се подреждаше наистина чудесно за Ари Тор Арасон. Приятелката му Кристин най-накрая се беше преместила да живее в малкия му апартамент на улица „Йолдюгата“, макар че това едва ли беше нещо повече от чиста формалност. И без това оставаше тук повечето нощи, с изключение на тези преди изпит, когато предпочиташе да чете в мира и спокойствието на къщата на родителите си, често до късно през нощта.

След душа Кристин влезе в спалнята с хавлия, увита около кръста си.

– Господи, колко съм уморена! Понякога се чудя защо избрах тази проклета медицина.

Ари Тор вдигна поглед от малкото бюро в стаята.

– Ще станеш фантастичен лекар.

Тя се просна на леглото върху завивката и се протегна, а русата ѝ коса се пръсна като ореол върху белотата на чаршафите.

Като ангел, помисли си Ари, възхищавайки се на начина, по който разпери ръце и ги плъзна надолу по тялото си.

Като снежен ангел.

– Благодаря ти, скъпи. А ти ще станеш блестящо ченге – каза тя. – Но аз все още си мисля, че трябваше първо да завършиш теология – не се въздържа да добави.

Той самият също го знаеше и нямаше нужда да го чува и от нея. Първо беше философия, докато не се отказа от нея, после дойде теологията. Зарязя и нея и се записа в полицейската академия. Никога не успяваше да пусне дълбоки корени, вечно търсеше нещо, което да подхожда на темперамента му, нещо, в което да има поне мъничко вълнение. Предполагаше, че е записал теология вероятно като предизвикателство към бог, в чието съществуване не вярваше; бог, който му бе отнел шанса да расте нормално, когато на тринайсет майка му умря, а баща му изчезна без следа. Чак след като срещна Кристин и успя – едва преди две години – да разгадае мистерията с изчезването на баща си, Ари Тор започна малко по малко да се успокоява. И точно тогава за първи път му хрумна идеята за полицейската академия с надеждата, че ще бъде по-добро ченге, отколкото свещеник. Полицейското обучение му помогна да постигне много по-добра физическа форма: вдигането на тежести, бягането и плуването направиха раменете му толкова широки, колкото никога преди. Определено не беше толкова здрав, когато висеше ден и нощ над богословските текстове.

– Да, знам – отвърна той малко засегнат. – Не съм забравил теологията. Просто си почивам от нея.

– Трябва да направиш усилие и да я завършиш, докато е още прясна в ума ти. Трудно ще е да започнеш наново, ако я изоставиш задълго – продължи тя, но Ари Тор знаеше, че не говори от опит.

Тя винаги довършваше всичко, което си бе поставила за цел, летеше от един изпит към следващия. Като че ли нищо не беше в състояние да я спре и току-що бе приключила петата от шестте години следване в медицинския факултет. Не ѝ завиждаше, напротив, гордееше се с нея. Рано или късно щеше да се наложи да се преместят в чужбина, за да може тя да специализира, нещо, което не бяха обсъждали все още, но което той съзнаваше много добре.

Тя пхна възглавница под главата си и го погледна.

– Не е ли неудобно да държиш бюрото си в спалнята? И не е ли този апартамент прекалено малък?

– Малък? Не, за мен си е прекрасен. В никакъв случай не искам да се местя от центъра на града.

Тя се отпусна назад, главата ѝ потъна във възглавницата.

– Няма значение, не бърза ме заникъде.

– Има достатъчно място за двама ни. – Ари Тор стана. – Просто ще трябва постоянно да се гушкаме.

Той махна хавлиената кърпа и легна внимателно върху Кристин, целувайки я дълго и страстно. Тя отвърна на целувката му, прегърна го през раменете и го придърпа по-близо до себе си.

2.

Как, по дяволите, са могли да забравят ориза?

Беше бясна, когато вдигна телефона, за да звъгне в малкото индийско ресторантче в пряка, намираща се близо до нейната обширна еднофамилна къща. Със своите два стилни тухлени етажа, оранжев покрив и голям гараж, върху който имаше обляно от слънце патио, това беше мечтаният дом за едно голямо семейство. Все още бяха щастливи тук, независимо че децата вече бяха излетели от гнездото, а и пенсионирането не беше много далече.

Опита да се успокои, докато чакаше някой да вдигне телефона. Бе очаквала с нетърпение да седне пред телевизора, за да гледа вечерния петъчен ситком с чиния изпускащо пара пиле с къри и ориз. Беше сама у дома, мъжът ѝ бе в командировка и вероятно на път за нощния полет, който щеше да го доведе у дома на следващата сутрин.

Беше бясна, че индийското ресторантче не правеше доставки и се налага да излезе отново, а в това време останалата част от вечерята ѝ да изстине. Проклетата бъркотия. Но поне навън беше достатъчно топло и ходенето дотам нямаше да е голямо изпитание.

Най-накрая, след дълго чакане на слушалката някой вдигна тя мина направо на въпроса и се оплака, че са забравили ориза ѝ.

Служителят се поколеба, но ѝ се извини. Обясни, че тя, разбира се, ще получи своя ориз, и я попита кога би желала да го вземе. Дали може да мине на следващия ден? Тя се опита да потисне гнева си, отвърна, че иска да вземе ориза веднага, и потегли в тъмното.

Отне ѝ повече от обичайното време да намери ключовете си, когато десет минути по-късно се върна с ориза в ръчната си чанта, готова за приятна вечер с добро хапване. Чак след като завъртя ключа в бравата, усети чуждо присъствие и че нещо не е наред.

Но тогава вече беше много късно.